

[Bjørn Poulsen]

lægges for dagen, at den næste grænse hedder 7 år, for så skal de jo alligevel i skole, og så er de nok ikke så dyre længere.

Vi er i SF glade over, at man om ikke andet tænker på børnene. Det synes vi er positivt, men vi vil godt have lov at understrege, at med de prisstigninger, der har været på daginstitutioner gennem de sidste mange år, er det her et meget, meget lille plaster på såret. Jeg synes ærlig talt ikke, der er så forfærdelig meget at bryde sig af for dem, der eventuelt er så stolte af, at de har brugt de par hundrede millioner kroner på den måde, man har gjort her.

Det er klart, at vi er nødt til at være positive over for selve forslaget. Der er jo den eneste hjælp, børnefamilierne får. Det er der jo et flertal i denne sal der har besluttet, og uanset hvad vi andre eventuelt gør, bliver der nok ikke ændret et komma i det. Men vi vil da fra SF's side godt pege på, at et ændringsforslag om at fjerne grænsen på 4 år vil vi i hvert fald nok stille, også for at vise, hvor grotesk forslaget i virkeligheden er.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg skal ikke gå ind i selve substansen i forslaget, men der er en af de floskler, der blev udtalt heroppefra, der får mig til at reagere. Det er den sædvanlige floskel, man hører fra visse sider, hver gang der gives noget til støtte for familierne, at det er for at få kvinderne hjem til kødgrdyderne.

Der er intet i det her, der gør forskel på kvinder og mænd i familien. Det er en ret for familien til at bestemme selv. Men selvfølgelig ved jeg da godt, at der er nogle, der ønsker at være formynderiske over for alle mennesker i alle ender og kanter, så de intet kan få lov til at bestemme selv.

Vi ønsker, at mennesker skal have lov til i familien selv at afgøre, hvem der skal gøre hvad, og hvordan de vil have det gjort, og det her er en lille hjælp til det. Der er ikke gnist af antydning af kønsdiskriminering i det her, og derfor må vi bede om, at flosklen »Kvinderne hjem til kødgrdyderne« ikke bliver brugt i en sådan sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Bjørn Poulsen (SF):

Hvis man har begge fødder godt og solidt plantet i den blå luft, er det klart, at så findes der ingen forskel på mænd og kvinder i det her samfund, det skal jeg være den første til at erkende. Jeg har ikke fødderne plantet i den blå luft, men det har Kristeligt Folkeparti.

Jeg vil godt tage et væddemål om, hvem det er, der kommer hjem til kødgrdyderne, og jeg tror nok, at det er mig, der vinder det væddemål, når jeg siger, at det er kvinderne.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Nu forstod jeg. Det var ikke mit ordvalg, hr. Glønborg polemiserede imod. Men jeg vil nu godt gøre den bemærkning, at i forhold til det frie valg, om den ene eller begge småbørnsforældrene skal være på arbejdsmarkedet, har vi nogle regler i øjeblikket, der især i de kommuner, der har de højeste daginstitutionstakster, gør, at det er en meget, meget ringe forretning for begge forældre at være på arbejdsmarkedet. Vi har nærmest en straf på at prøve at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet, som oftest for kvinden, desværre. Mange gør det alligevel.

Vores opfattelse er, at i det omfang, vi kan finde penge til at lette småbørnsfamiliernes vilkår, skal det ske på en sådan måde, at de familier, der har de store udgifter til børnepasning, bliver lettet, for ellers mener vi faktisk ikke, at der eksisterer et frit valg i realiteternes verden.

Det er derfor, vi er så kede af, at man så at sige henkaster på årsbasis 230 mio. kr. på den her måde, selvfølgelig ikke fordi vi ikke under småbørnsfamilierne de penge, men fordi de ikke rammer med nogen form for præcision dem, der har de store udgifter, dem, der i dag faktisk bliver brandskattet ud over alle grænser, hvis de prøver at fastholde en tilknytning til arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Selv om vi måske nok er ved at bevæge os ud i et ganske specielt hjørne af denne debat, så er jeg nødt til lige at svare hr. Lykketoft og på den sidste bemærkning fra hr. Bjørn Poulsen.

Det drejer sig virkelig om at give et frit valg. Vi erkender alle, det ved vi fra realiteternes verden og kendskab til både familier og arbejdsplads, at der i dagens samfund er vanskeligheder